

Arrest

nr. 297 231 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2022 waarbij de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2020 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 15 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 5 februari 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 17 juni 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 8 september 2021 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit.

1.6. Op 8 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voornoemde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.7. Op 8 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 273 269 van 24 mei 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.9. Op 23 augustus 2022 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit.

1.10. Op 24 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag gezinshereniging vermeld in punt 1.9. geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“U vroeg op 23.08.2022 voor de vierde keer gezinshereniging aan met uw schoonzus, zijnde R., A. (...) van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België

U bent tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 3 jaar genomen op 08.02.2022 en u per aangetekend schrijven betekend.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw schoonzus waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw schoonzus. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al 3 keer een aanvraag gezinshereniging in met uw Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 23.07.2020, werd geweigerd op 15.12.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan u betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. U ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 05.02.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon Deze aanvraag werd op 17.06.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk

Besluit van 8 oktober 1981, door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat u naliët tijdig enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van uw schoonzus in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 08.09.2021 diende u al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 08.02.2022. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 24.05.2022 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingebetwistingen.

U misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van uw in België verblijvende schoonzus of broer. Nergens uit het dossier blijkt dat u daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op uw naam..

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 08.02.2022."

1.11. Bij arrest nr. 297 230 van 17 november 2023 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2°; 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) geschonden acht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

2.1.1. Na een theoretisch betoog over de aangevoerde rechtsnormen en -beginselen evenals over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, zet de verzoekende partij haar eerste middel uiteen als volgt:

"4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd (...)

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu diende verzoeker op 23.08.2022 bij verweerder een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

De aanvraag gebeurde bijgevolg op grond van artikel 47/1 Vreemdelingenwet, in functie van deze Nederlandse schoonzus, de referentiepersoon.

Verzoeker werd vervolgens door verweerder in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, hij werd ingeschreven in het rijksregister op zijn adres te Antwerpen en verkreeg een oranje kaart.

Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet met zijn schoonzus, mevrouw R., A. (...) van Nederlandse nationaliteit, als referentiepersoon, waarna artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verder bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging kan intrekken en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als ongedaan kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20!) wegens het inreisverbod dd. 8.02.2022, hetgeen nooit werd betekend aan verzoeker!

Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld.

De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is. Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het inreisverbod impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529). Dit bevel is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22). Verwerende partij kan de bijlage 19ter bijgevolg niet als onbestaande beschouwen! Te meer omdat het inreisverbod niet aanwezig is in het rechtsverkeer, daar dit nooit werd betekend aan verzoeker.

De gemeente was conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB als het ware verplicht om een bijlage 19ter af te leveren. Indien verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, diende zij een bijlage 20 af te leveren. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het Vreemdelingen-KB dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van de DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

6. Met betrekking tot het inreisverbod dd. 8.02.2022 waarnaar verwerende partij verwijst kan verzoeker enkel en alleen maar vaststellen dat dit inreisverbod nooit aan hem werd betekend! Bijgevolg is het inreisverbod niet van toepassing daar het niet aanwezig is in het rechtsverkeer waardoor verwerende partij zich hier niet op mag beroepen. Vanzelfsprekend kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met dit opgelegde inreisverbod en tekent hij dan ook beroep aan tegen dit inreisverbod middels een separaat verzoekschrift. Daarnaast en ondergeschikt is het zo dat een inreisverbod hoe dan ook pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Dit heeft het Hof van Justitie verduidelijkt in het arrest Ouhrami dd. 26.07.2017 waarin het Hof heeft geoordeeld hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd.

Trouwens hoe kan verzoeker een inreisverbod naleven waarvan hij niet eens op de hoogte was daar er nooit een betekening plaatsvond... Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de DVZ een niet-uitgevoerd bevel om het

grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET inroepen als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren. De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder. Verzoeker verwijst hiervoor naar de punten 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”

Alle rechtscollages in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan. De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking). Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De RvV en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd. Het arrest van de Raad van State nr. 240.394 dd.11.01.2018, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is geen grond om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Sinds het arrest Ouhrami vernietigt de RvV zonder voorwerp verklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de RvS (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de RvS dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest K.A. t. België. In dat arrest stelt het HvJ immers duidelijk dat een derdelands-familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in

de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie *infra*). 7. De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar het arrest K.A. E.A. t. België dd. 8 mei 2018 van het Hof van Justitie naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit arrest heeft betrekking op artikel 20 VWEU.

Artikel 20 VWEU stelt: (...)

Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU. Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger! Er wordt enkel gesteld dat verzoeker geen elementen zou aanbrengen van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn schoonzus... Verwerende partij haalt dan ook dit arrest aan om de bestreden beslissing te gaan motiveren en oordeelt dat er geen afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote. Dit wordt dit niet op afdoende wijze gemotiveerd, daar men enkel stelt dat er in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden is waaruit blijkt dat verzoeker niet zou kunnen gescheiden worden van zijn schoonzus. Verder stelt men dat het loutere bestaan van een gezinsband niet voldoende is om te spreken van een afgeleid verblijfsrecht. Men erkent dus de gezinsband die er bestaat! Verzoeker zal hieronder aantonen dat hij met de referentiepersoon een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM (zie *infra*). Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentiepersoon (de Unieburger) samen het haar gezin ontzegd wordt van haar voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU. Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging. Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging te weigeren omwille van het inreisverbod. Dit is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU. Wanneer niet voldaan is aan de nationale voorwaarden voor gezinshereniging, zoals een inreisverbod, kan een meerderjarig derdelands familielid van een statische Unieburger toch een verblijfsrecht hebben op grond van artikel 20 Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). Dat is het geval wanneer er tussen beiden een zodanige afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie zou moeten verlaten mocht zijn familielid geen verblijfsrecht krijgen. Deze afhankelijkheid moet niet noodzakelijk financieel zijn van aard, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. Dat volgt uit een arrest van Uw Raad (RvV, 27 mei 2021, nr. 255.139) dat gebaseerd is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 27 februari 2020, nr. C-836/18).

In casu is verzoeker materieel afhankelijk van de referentiepersoon omdat hij niet werkt.

In het kader van de vorige aanvraag werden trouwens reeds tal van geldverzendingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon. Maar liefst 6 geldverzendingen in de periode 2017 – 2019 vanwege de referentiepersoon aan verzoeker rechtstreeks + geldzendingen via de omweg van derden. In de periode voorafgaand aan de komst naar België werd er dus regelmatig (i.e. ongeveer om het half jaar) een bedrag overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon (en daarnaast nog via derden). Wetende dat in Marokko het leefloon slechts 240 euro per maand bedraagt, kan men stellen dat financiële hulp ruimschoots voldoende was om te overleven en kan men dus stellen dat de referentiepersoon in het levensonderhoud van verzoeker voorzag. Dit toont voldoende aan dat verzoeker aldus materieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij al jaren financieel gesteund wordt door referentiepersoon; dat hij er inmiddels al sinds 2020 een gezin mee vormt; én dat hij in Marokko onvermogen is. Bij terugkeer zou hij dus gedwongen worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid. Het middel is aldus ernstig en gegrond."

2.1.2. Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

"In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd (...)

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en erkent zelf de samenwoning met de referentiepersoon sinds augustus 2020. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: (...)

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt: (...)

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: (...)

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en hem onmiddellijk uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij al jaren financieel gesteund wordt door referentiepersoon; dat hij er inmiddels al sinds 2020 een gezin mee vormt; én dat hij in Marokko onvermogen is. Bij terugkeer zou hij dus gedwongen worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van de referentiepersoon (onmiddellijk!), en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzetting ter ondersteuning van het eerste middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en in haar uiteenzetting ter ondersteuning van het tweede middel haar uiteenzetting omtrent het redelijkheidsbeginsel gedeeltelijk herhaalt, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen.

De verzoekende partij laat voorts na om bij haar toelichting bij het eerste respectievelijk het tweede middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 7 *juncto* artikel 51 van het Handvest, artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt.

De aangevoerde middelen zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verzoekende partij op 23 augustus 2022 voor de vierde keer gezinshereniging aanvroeg met haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij, om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België. Zij stelt vast dat de verzoekende partij tijdelijk van dit recht is ontzegd gezien zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, genomen op 8 februari 2022 en haar per aangetekend schrijven betekend, dat dit inreisverbod nog steeds van kracht is gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat de verzoekende partij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, dat

bovendien, ook al heeft de verzoekende partij het grondgebied niet verlaten, het inreisverbod bestaat, ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop zij effectief het grondgebied van België zou verlaten. Er wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar schoonzus waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen, dat er in haar dossier geen enkele reden terug te vinden is dat zij niet zou kunnen gescheiden worden van haar schoonzus, dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat voor een volwassene een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij voorafgaandelijk aan deze aanvraag al drie keer een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Nederlandse schoonzus op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste aanvraag, ingediend op 23 juli 2020, op 15 december 2020 werd geweigerd, dat deze weigering (bijlage 20) aan haar werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij niet in beroep ging tegen deze weigeringsbeslissing en op 5 februari 2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat deze aanvraag op 17 juni 2021, in uitvoering van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, door de stad Antwerpen werd afgesloten met een bijlage 20 omdat zij naliel tijdig enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van haar schoonzus in het land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar schoonzus, dat zij op 8 september 2021 al een derde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat deze aanvraag werd geweigerd op 8 februari 2022, dat het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing op 24 mei 2022 ongegrond werd verklaard door de Raad en dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België verblijvende schoonzus of broer, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op haar naam. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij bijgevolg gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 8 februari 2022.

De verzoekende partij stelt dat de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken maar maakt dit, mede gelet op voornoemde motieven, geenszins concreet aannemelijk.

Verder betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is rekening houdende met de voorgebrachte stukken. Zij laat echter na concreet toe te lichten over welk(e) voorgebracht(e) stuk(ken) de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd, zodat haar betoog in die zin niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen correcte redenen bevat waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen en de verwerende partij haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd heeft en geen voldoende belangenafweging heeft gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, merkt de Raad vooreerst op dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Wat de weigering van verblijf betreft, heeft de verwerende partij concreet gesteld dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, de verzoekende partij niet enkel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België. Zij stelt vast dat dit laatste niet het geval is, nu de verzoekende partij nog valt onder de gelding van een inreisverbod voor drie jaar. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij bij de behandeling van de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij de richtlijnen die voortvloeien uit het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K. A. e.a. (hierna: het arrest K.A.) in aanmerking heeft willen nemen en dat zij heeft onderzocht of er tussen de verzoekende partij en haar gezinslid, met name haar schoonzus, een dusdanige afhankelijkheidsrelatie bestaat die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de verzoekende partij kan rechtvaardigen, doch heeft vastgesteld dat er niet blijkt dat de verzoekende partij niet gescheiden kan worden van haar schoonzus. Uit wat volgt zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat deze motivering foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is of dat er sprake is van een onvoldoende belangenafweging.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 20 van het VWEU en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 augustus 2022 een vierde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, in functie van haar schoonzus R. A., van Nederlandse nationaliteit. De bestreden beslissing, met name de weigering verblijf na inreisverbod, is het resultaat van deze ingediende aanvraag.

2.8. De verzoekende partij stelt dat het inreisverbod van 8 februari 2022 haar nooit werd betekend, dat het inreisverbod niet aanwezig is in het rechtsverkeer, daar dit nooit aan haar werd betekend, dat het inreisverbod niet van toepassing is daar het niet aanwezig is in het rechtsverkeer waardoor de verwerende partij zich hier niet op mag beroepen, dat zij zich niet akkoord kan verklaren met dit opgelegde inreisverbod en dan ook beroep aantekent tegen dit inreisverbod middels een separaat verzoekschrift.

Het loutere gegeven dat er geen, een laattijdige of een gebrekkige kennisgeving van het inreisverbod van 8 februari 2022 heeft plaatsgevonden betekent nog niet dat deze beslissing zich niet in het rechtsverkeer bevindt of dat hiermee geen rekening mag gehouden worden, minstens maakt de verzoekende partij, door louter te beweren dat het inreisverbod niet aanwezig is in het rechtsverkeer, het tegendeel niet concreet aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat het beroep tegen voornoemd inreisverbod door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 297 230 van 17 november 2023.

2.9. De verzoekende partij stelt dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet met haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit als referentiepersoon waarbij zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en waarna artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit verder bepaalt hoe de procedure dient gevolgd te worden, dat de verwerende partij klaarblijkelijk de mening is toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging kan intrekken en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als ongedaan kan beschouwen middels een simpel schrijven in plaats van een bijlage 20 wegens het inreisverbod van 8 februari 2022, dat de verwerende partij de bijlage 19ter niet als onbestaande kan beschouwen, dat de gemeente conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit als het ware verplicht was om een bijlage 19ter af te leveren, dat indien de verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, zij een bijlage 20 diende af te leveren, dat uit de bestreden beslissing evenwel zeer duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd en dat in dat opzicht artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging intrekt en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als ongedaan/onbestaande beschouwt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging heeft behandeld en onderzocht. Zo motiveert de verwerende partij onder meer dat om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, de verzoekende partij niet enkel dient te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, maar ook aan het recht op binnenkomst in België. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat dit laatste niet het geval is, nu de verzoekende partij nog valt onder de gelding van een inreisverbod voor drie jaar, en onderzoekt vervolgens of er tussen de verzoekende partij en haar schoonzus een dusdanige afhankelijkheidsrelatie bestaat die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de verzoekende partij kan rechtvaardigen, doch stelt vast dat dit niet het geval is.

De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”*

Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dan ook niet worden weerhouden, louter omdat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

2.10. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad van State die het standpunt van de Raad bevestigen dat beslissingen van de verwerende partij waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking hebben.

2.11. De verzoekende partij stelt verder dat de Raad reeds eerder in zijn arrest nr. 135 627 van 19 december 2014 stelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger niet in aanmerking te nemen, dat ook in de arresten nr. 139 567 van 26 februari 2015 en nr. 140 920 van 12 maart 2015 van de Raad hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg wordt geoordeeld en dat de Dienst Vreemdelingenzaken de gezinshereniging moet onderzoeken en deze alleen gemotiveerd kan weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

De Raad merkt opnieuw op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking hebben. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat uit deze arresten blijkt dat de verwerende partij niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger niet in aanmerking te nemen, gaat de verzoekende partij er bovendien aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet louter verwijst naar een eerder opgelegd inreisverbod doch ook, met verwijzing naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie, heeft onderzocht of er *in casu* sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar schoonzus waardoor de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, *quod non in casu*. De verwijzing naar voornoemde rechtspraak van de Raad is in die zin dan ook niet dienstig.

Uit hetgeen verder uiteengezet wordt, zal blijken dat de verwerende partij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger, niet in aanmerking kan nemen wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen

de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft gewezen op het eerder opgelegd inreisverbod van 8 februari 2022 dat nog steeds van kracht is en daarnaast heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar schoonzus waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, zodat de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij de aanvraag *in casu* niet “gemotiveerd kan weigeren”.

2.12. De verzoekende partij stelt verder dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, werd ingeschreven in het rijksregister en een oranje kaart (attest van immatriculatie) verkreeg en betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State van 2014 en 2016 en naar een arrest van de Raad van 18 november 2016, dat de verwerende partij met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht heeft toegestaan, waardoor het inreisverbod impliciet, doch zeker werd ingetrokken, dat dit bevel immers onverenigbaar is met het nadien aan haar toegekend tijdelijk verblijf, dat het gegeven dat het slechts een tijdelijke precaire verblijfstitel betreft hieraan geen afbreuk doet, dat de bijlage 19ter niet enkel raakt aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf, maar gaat er met haar betoog aan voorbij dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat op 29 april 2017 in werking is getreden, voorziet dat het indienen van een verblijfsaanvraag het bestaan van een verwijderingsmaatregel – waarmee een inreisverbod steeds gepaard gaat – niet aantast en dat een voorlopig verblijf, toegestaan in het kader en voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, slechts de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel tijdelijk opschort. De aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 23 augustus 2022, aldus na de inwerkingtreding van voormelde wetsbepaling. De rechtspraak die de verzoekende partij aanhaalt is dan ook achterhaald. De afgifte van de bijlage 19ter impliceert niet dat het bevel noch het inreisverbod impliciet doch zeker werden ingetrokken noch dat deze uit het rechtsverkeer zijn verdwenen.

2.13. De verzoekende partij voert verder de schending aan van artikel 20 van het VWEU.

Artikel 20 van het VWEU bepaalt onder meer dat de burgers van de Unie het recht hebben zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Voornoemd artikel werd door het Hof van Justitie geïnterpreteerd in het arrest K.A., met name als volgt:

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.

58 Het zou immers met het doel van artikel 20 VWEU in strijd zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde verbod van toegang tot dat grondgebied te verkrijgen, zonder dat eerst is nagegaan of er tussen die derdelander en de Unieburger die lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat laatstgenoemde gedwongen zou zijn de derdelander naar zijn land van herkomst te vergezellen, terwijl juist wegens deze afhankelijkheidsverhouding in

beginsel aan genoemde derdelander een verblijfsrecht zou moeten toekomen op grond van artikel 20 VWEU. (...)”

Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat niet in aanmerking wordt genomen (en dus dat een verblijfsrecht niet wordt erkend) wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Het is niet betwist dat de Nederlandse schoonzus van de verzoekende partij thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België.

Ook al betreft de verzoekende partij een familielid van een burger van de Unie wiens verblijf moet worden vergemakkelijkt in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn: een analoge redenering als in de zaak K.A. waarnaar de verzoekende partij zelf verwijst, dringt zich op. De Raad ziet immers niet in waarom een familielid van een burger van de Unie wiens verblijf moet worden vergemakkelijkt, en die onder een inreisverbod staat, minder gunstig moet worden behandeld dan een familielid van een Belgische onderdaan die onder een inreisverbod staat waarop de zaak K.A. betrekking had. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie wiens verblijf moet worden vergemakkelijkt in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn, zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om de hem bij artikel 21 van het VWEU toegekende rechten van vrij verkeer uit te oefenen omdat hij niet kan vertoeven in een andere lidstaat met het betrokken familielid, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

2.14. Zoals de verzoekende partij aanvoert en zoals blijkt uit de in punt 2.13. weergegeven passage van het arrest in de zaak K.A. kan de verwerende partij niet volstaan met een verwijzing naar het geldende inreisverbod om de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De verzoekende partij kan evenwel niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit voormelde rechtspraak blijkt dat de weigering van een aanvraag tot gezinshereniging (omwille van een geldend inreisverbod) “*steeds in strijd [is] met art. 20 VWEU*”, noch waar zij stelt dat de stelling dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter (lees: artikel 47/1) van de Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus de afwezigheid van een inreisverbod) achterhaald is door het arrest K.A. e.a., daar in dat arrest het Hof van Justitie duidelijk stelt dat een derdelands familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 van het VWEU geen voorafgaand wettig verblijf (en aldus een recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Wel blijkt uit het betrokken arrest dat de verwerende partij moet nagaan of er bijzondere afhankelijkheidsbanden bestaan tussen de derdelander en de Unieburger. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, blijkt *in casu* uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat de verwerende partij de belangen van de Unieburger is nagegaan en is nagegaan of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan/Unieburger en zich dus heeft geconformeerd aan voormeld arrest.

Met betrekking tot de afhankelijkheidssituatie wordt immers in de bestreden beslissing gesteld wat volgt:

“Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw schoonzus waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw schoonzus. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al 3 keer een aanvraag gezinshereniging in met uw Nederlandse schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 23.07.2020, werd geweigerd op 15.12.2020. Deze weigering (bijlage 20) werd aan u betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. U ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 05.02.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde

referentiepersoon Deze aanvraag werd op 17.06.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat u naliel tijdig enig bewijs voor te leggen ten laste te zijn van uw schoonzus in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Op 08.09.2021 diende u al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd geweigerd op 08.02.2022. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 24.05.2022 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingebedwistingen.

U misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van uw in België verblijvende schoonzus of broer. Nergens uit het dossier blijkt dat u daar niet toe in staat zou zijn."

Uit voormelde motieven blijkt aldus niet dat de verwerende partij enkel heeft gesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar schoonzus en/of dat enkel gesteld wordt dat in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden is waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet zou kunnen gescheiden worden van haar schoonzus.

Door louter te stellen dat indien zij zou dienen terug te keren naar haar herkomstland dit *de facto* zou betekenen dat de referentiepersoon samen met haar gezin ontzegt wordt van haar voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger, namelijk het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, blijkt de verzoekende partij het oneens te zijn met voornoemde motieven doch slaagt zij er niet in het motief dat er in haar dossier geen enkele reden terug te vinden is dat zij niet zou kunnen gescheiden worden van haar schoonzus, te weerleggen of te ontkrachten.

Zij stelt dat de verwerende partij de gezinsband erkent die er bestaat, maar toont daarmee niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of dat de motivering niet afdoende is. Verder betoogt zij dat zij aantoont dat zij met de referentiepersoon een duurzaam gezinsleven onderhoudt en dus een beschermingswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM maar uit wat volgt zal blijken dat zij dit ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aannemelijk maakt.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat *in casu* de Unieburger, met name haar schoonzus van Nederlandse nationaliteit, ontzegt wordt van de voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger.

2.15. Een schending van artikel 20 van het VWEU blijkt aldus niet.

2.16. Het betoog van de verzoekende partij dat het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (voor of na het opgelegde inreisverbod) niet van belang is voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU en dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging te weigeren omwille van het inreisverbod, kan niet in verband gebracht worden met de motieven van de thans bestreden beslissing en is in die zin dan ook niet dienstig, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij verduidelijkt evenmin op welke wijze haar stelling dat het niet relevant is of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.17. Waar de verzoekende partij – onder verwijzing naar het arrest Ouhrami (C225/16) van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 – nog aannemelijk tracht te maken dat het aan haar betekende inreisverbod hoe dan ook door de verwerende partij niet kon worden aangewend, omdat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, dat het onduidelijk is hoe zij een inreisverbod kan naleven waarvan zij niet eens op de hoogte was daar er nooit een betekening plaatsvond, dat het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft, dat het inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat de verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten verlaat, dat de verwerende partij een niet uitgevoerd bevel met inreisverbod niet kan invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren aangezien een inreisverbod niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch

grondgebied, dat de bewoordingen van het arrest duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar, dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert nadat de verzoekende partij het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten en dus niet eerder en dat de administratieve overheden gebonden zijn door de interpretatie van artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad op het volgende.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld *“dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitgevaardigd dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en in punt 52 dat aan deze doelstelling *“afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”*. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest in de zaak K.A., verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

Anders dan de verzoekende partij lijkt voor te houden, lijkt de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 11 januari 2018 met nr. 240.394 wel degelijk relevant te zijn, aangezien in dit arrest wordt uiteengezet hoe artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient te worden gelezen in het licht van het arrest Ouhrami: *“13. Afin de donner à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 précitée une lecture compatible avec l'enseignement de la Cour de justice de l'Union européenne relatif à l'article 11 de la directive 2008/115/CE dont il assure partiellement la transposition, il y a nécessairement lieu d'interpréter le paragraphe 3 de cet article, en ce sens que l'interdiction d'entrée qui « complète » une décision de retour existe et a force obligatoire dès le jour de la notification de la décision d'interdiction d'entrée mais que le délai pour lequel l'interdiction d'entrée a été fixée ne commence à courir qu'après que l'intéressé a effectivement quitté le territoire. [...]”*: het inreisverbod bestaat en heeft een dwingende werking vanaf zijn betekening maar de duur ervan gaat pas in vanaf het daadwerkelijk vertrek van het grondgebied. Het betoog dat de verzoekende partij in dit verband heeft ontwikkeld, zoals uiteengezet in de eerste alinea van punt 2.17, kan derhalve niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing kan wel degelijk worden verwezen naar het opgelegde inreisverbod, ook al heeft de verzoekende partij het grondgebied nog niet verlaten. De verwijzing door de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en vreemdelingen die onder inreisverbod staan kan hieraan geen afbreuk doen. Het geval van de verzoekende partij heeft immers geen uitstaans met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.18. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op de hoogte is van haar familiale situatie en de samenwoning met de referentiepersoon sinds augustus 2020 zelfs erkent en dat de verwerende partij desondanks geen afdoende poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar familie- en gezinsleven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar gezinsleven met de referentiepersoon, doch dat zij heeft geoordeeld dat er geen enkele reden in haar dossier terug te vinden is dat zij niet zou kunnen gescheiden worden van haar schoonzus, dat zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine

zonder de nabijheid van haar in België verblijvende schoonzus of broer en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar toe niet in staat zou zijn. Door louter te beweren dat dit geen afdoende poging is om rekening te houden met haar familie- en gezinsleven en dat haar familiaal leven niet op een afdoende wijze wordt onderzocht en besproken, maakt de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk.

2.19. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

2.20. De verzoekende partij betoogt dat zij al jaren financieel gesteund wordt door de referentiepersoon, aldus haar schoonzus, en dat zij er inmiddels als sinds 2020 een gezin mee vormt en dat zij in Marokko onvermogen is.

2.21. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar schoonzus moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar schoonzus, opdat deze band als gezins- of familieleden onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

2.22. Het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt niet uit de drie voorgaande aanvragen om gezinshereniging met haar schoonzus. Uit deze beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 15 december 2020, 17 juni 2021 en 8 februari 2022, waarbij de verzoekende partij uitsluitend tegen de laatste bijlage 20 een beroep indiende bij de Raad dat bij arrest nr. 273 269 van 24 mei 2022 werd verworpen, blijkt dat een dergelijke relatie niet kon worden vastgesteld. In de bijlagen 20 sprak de verwerende partij zich uit over een aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij met haar schoonzus in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Nederlandse schoonzus van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft in haar beslissingen van 15 december 2020 en 8 februari 2022 geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. In de beslissing van 17 juni 2021 besloot de gemachtigde van de burgemeester van de

stad Antwerpen dat de verzoekende partij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, namelijk het bewijs dat zij ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van haar schoonzus.

Met haar betoog dat zij al jaren financieel gesteund wordt door de referentiepersoon, dat zij in het kader van de vorige aanvraag tal van geldverzekeringen heeft voorgelegd vanwege de referentiepersoon, maar liefst zes geldverzekeringen in de periode van 2017 tot 2019 vanwege de referentiepersoon aan haar rechtstreeks en ook geldzendingen via de omweg van derden, dat in de periode voorafgaand aan de komst naar België er dus regelmatig (ongeveer om het half jaar) een bedrag werd overgemaakt aan haar door de referentiepersoon (en daarnaast nog via derden), dat wetende dat het leefloon in Marokko slechts 240 euro per maand bedraagt, men kan stellen dat financiële hulp ruimschoots voldoende was om te overleven en men dus kan stellen dat de referentiepersoon in haar levensonderhoud voorzag, dat dit voldoende aantoont dat zij aldus materieel afhankelijk 'was' van de referentiepersoon, gaat zij opnieuw in op de elementen van haar aanvraag, doch gaat zij er aldus aan voorbij dat de verwerende partij in haar beslissingen van 15 december 2020 en 8 februari 2022 heeft geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, waarbij de Raad nog opmerkt dat haar beroep tegen de beslissing van 8 februari 2022 door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 273 269 van 24 mei 2022.

2.23. De verzoekende partij brengt voorts geen enkel element aan dat alsnog zou kunnen wijzen op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar schoonzus.

Uit een samenwoning, de stelling dat zij sinds 2020 een gezin vormen of de loutere bewering dat zij al jaren financieel gesteund wordt door haar schoonzus en dat zij materieel afhankelijk is van de referentiepersoon omdat zij niet werkt, kan immers niet afgeleid worden dat de verzoekende partij effectief afhankelijk zou zijn van haar schoonzus of omgekeerd. Uit de stukken van het administratief dossier of uit de stukken gevoegd bij haar verzoekschrift blijkt geenszins dat de verzoekende partij sedert 2020 tot op heden nog financieel gesteund wordt door de referentiepersoon. Met dit betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar schoonzus.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij in Marokko onvermogen is en bij een terugkeer gedwongen zou worden om terug te keren naar een situatie van onvermogenheid en zij in dit verband enkele stavingstukken voorlegt, toont zij niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, toen zij aldus in België verbleef, sprake was van bijkomende elementen van afhankelijkheid in relatie tot haar schoonzus.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar schoonzus in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.24. Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven, dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven fundamenteel is, dat het slechts kan worden aangetast met het oog op één van de op beperkende wijze opgesomde doeleinden in het EVRM, dat elke aantasting van dit recht dan ook een vermoeden van ernstig nadeel doet rijzen, dat de bedoeling van de bestreden beslissing erin ligt om haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en haar onmiddellijk uit te wijzen uit België, dat dit een ongeoorloofde inmenging in haar privé-, familie- en gezinsleven vormt, die niet verenigbaar is met artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat zij gescheiden dient te leven van de referentiepersoon (onmiddellijk!) en onevenredige schade zou toebrengen aan haar familie- en privéleven, is bijgevolg niet dienstig.

2.25. Wat er ook van zij, gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar relatie met haar schoonzus sprake is van het uitzonderlijke geval waarin een dermate afhankelijkheidsverhouding bestaat dat zij en haar schoonzus op geen enkele wijze kunnen worden gescheiden.

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd

dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een “fair balance”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

De verzoekende partij verwijst dan wel naar de samenwoning met haar schoonzus, de geldsommen die zij in het verleden van haar schoonzus heeft ontvangen en haar onvermogen in Marokko, maar brengt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar schoonzus werd aangetoond. Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet onafhankelijk van haar schoonzus een leven zou kunnen leiden, of haar schoonzus niet zonder haar, en dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, toont zij niet aan dat alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen.

2.26. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

2.27. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.28. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De thans bestreden beslissing is geen beslissing tot verwijdering, doch een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging. De Raad ziet dan ook niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, waarom de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing gehouden was toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het betoog dat de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek diende te doen, is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.29. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.30. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER